

EÖRSI ISTVÁN:

SZÜLETÉSNA POMRA

1.

jun. 15.
Huszonkét villanó, gyors évem
mögöttem íme elmarad,
ábrándosan minek idézzem,
hisz a jövő rohan elébem...
hallga csak,
hogy liheg a föld is talpa alatt —
ha számadást készítenék,
arra keresnék szavakat,
mit fogok tenni még...
ez sem elég,
futok ütemére lépteinek,
de lábam túl lassan szalad...
befogom jövőendő éveimet
céljaim elé,
mint csoda-lovakat.

2.

Holnapra kaptam meghívót
a Világtanács ülésére,
s épp holnap lesz huszonkét éve,
hogy a kerek Föld meghívott
napos, göröngyös felszínére.
Ajándék ez, a népem adta
véletlen épp e napra. — Béke,
úgy figyelek majd a szavadra,
mint a k o r tejre, fényre,
anyámnak kebelére,
de már kifejlett érzékekkel,
eszemmel is fölérvé —
ha huszonkét év múlva egyszer
visszaidézem, emlékezzem
e napnak és e szónak
ízére, erejére.

3.

jun. 16.

Mellettem reszketőkező
parasztbácsika ült,
fején fülhallgató —
és egész egyszerű
lett számára a szó:
az ezernyelvű igazság.

Nem szokta meg, furcsálva babrált
drótot, kagylót az újja,
és izgatottan hallgatódzott,
ahogy füléhez rakta újra —
mit mond a világ neki még?

Ez a jövőd, emberiség!
Míg éveimre újabb évek
rakódnak, megőrzöm e képet:
válaszjal, korlát mind ledül,
igazságot iszik a fül,
az ember meg örül, örül,
s kitágul csodásan az élet.